

**SISARENI,
SARJA-
MURHAAJA**

WSOY

**OYINKAN
BRAITHWAITE**

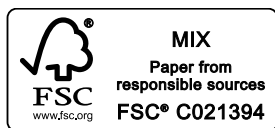
OYINKAN BRAITHWAITE

**SISARENI,
SARJA-
MURHAAJA**

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
My Sister, the Serial Killer

Copyright © Oyinkan Braithwaite, 2018
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja WSOY 2020

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-44702-4

PAINETTU EU:SSA

*Perheelleni, jota rakastan hyvin paljon:
Akinille, Tonkunbolle, Obafunkelle, Sijille, Orelle*

SANAT

Ayoola kutsuu minut luokseen näillä sanoilla: Korede, olen tappanut sen.

Olin toivonut, etten koskaan enää kuulisi noita sanoja.

KLORIITTI

Et ole takuulla tiennyt, että kloriitti peittää veren hajun. Monet käyttävät kloriittia yleispuhdistusaineena vaivautumatta lukemaan tuoteselostetta pakkauksen kyljestä, vaivautumatta tutkimaan äsken pyyhittyä pintaa tarkemmin. Kloriitti kyllä desinfioi, mutta se ei puhdistu kovinkaan tehokkaasti muiden aineiden jäämiä, ja siksi käytän sitä vasta, kun olen kuurannut kylpyhuoneesta kaikki elämän ja kuoleman jäljet.

Tila, jossa olemme, on selvästi vastikään remontoitu. Se näyttää käyttämättömältä, varsinkin nyt, kun olen siivonnut sitä melkein kolme tuntia. Vaikeinta oli putsata pois suihkun ja tiivisteiden väliin imeytynyt veri. Se kohta unohtuu niin helposti.

Tasoilla ei näy lainkaan tavaroita: suihkugeeli, hammasharja ja hammastahna ovat kaapissa lavuaarin yläpuolella. Lattialla on suihkumatto – musta hymynaama keltaisessa nelikulmiossa muuten vitivalkoisessa huoneessa.

Ayoola kykkii pöntönkannella jalat linkussa, käsi-varret niiden ympärillä. Hänen mekkonsa veritahrat ovat kuivuneet, eikä siis ole vaaraa, että siitä tipahtelisi verta valkoisille ja nyt taas hohtaville lattioille. Hän

on kasannut rastansa pään päälle, etteivät niiden kärjet osuisi mihinkään. Hän vilkuilee minua isoilla ruskeilla silmillään, pelkää että olen vihainen, että nousen kohta pystyyn ja alan läksyttää häntä.

En ole vihainen. Pikemminkin olen väsynyt. Otsaltani tipahtelee hikeä lattialle, pyyhin sitä pois sinisellä sienellä.

Olin ryhtymässä syömään, kun hän soitti. Olin kattanut tarjottimen valmiiksi – haarukka oli lautasen vasemmalla puolella, veitsi oikealla. Olin taitellut ruokaliinan kruunuksi lautasen keskelle. Elokuva oli pysäytetty alkuteksteihin ja uunin ajastin oli juuri kilahtanut, kun puhelin alkoi väristä villisti pöydällä.

Kun pääsen täältä kotiin, ruoka on jo jäähtynyt.

Nousen ja huuhtelen suojakäsineet lavuaarissa, mutta en riisu niitä. Ayoola katsoo minua peilin kautta.

»Meidän pitää siirtää ruumis», sanon hänelle.

»Oletko vihainen?»

Normaali ihminen ehkä olisi vihainen, mutta minä tunnen vain pakottavaa tarvetta päästä eroon ruumiista. Kun tulin tänne, kannoimme sen auton takakonttiin, jotta minun ei tarvitsisi sietää vainajan kylmää tuijotusta kuuratessani ja mopatessani.

»Ota laukkusi», vastaan.

Palaamme autolle, jonka kontissa ruumis yhä odottaa meitä.

Third Mainland Bridgellä ei ole tähän aikaan yöstä juuri lainkaan liikennettä, eikä sitä ei ole valaistu, ja niinpä pimeys on melkein läpitunkematon, vaikka

kauempana näkyvätkin kaupungin valot. Viemme hänet samaan paikkaan kuin edellisen – heitämme kaiheen yli veteen. Eipähän joudu olemaan yksin.

Takakontin verhoiluun on imeytynyt vähän verta. Omantunnontuskissaan Ayoola tarjoutuu puhdistamaan sen, pitelee jo pulloa, jossa on minun kotitekoista seostani, lusikallinen ammoniakkia sekoitettuna kahteen kupilliseen vettä, mutta minä otan pulлон häneltä ja kaadan liuoksen tahralle. En tiedä, onko Lagosissa tekniikkaa perinpohjaiseen rikospaikkatutkintaan, mutta Ayoola ei ikinä kykenisi yhtä tehokkaiseen siivoukseen kuin minä.

MUISTIKIRJA

»Kuka se oli?»

»Femi.»

Kirjoitan nimen ylös. Olemme minun huoneessani. Ayoola istuu sohvalla jalat ristissä, nojaa päätä tyyneyn. Hänen ollessaan suihkussa minä poltin mekon, joka hänellä oli tänään päällään. Nyt hänellä on ruusunpunainen T-paita, ja hän tuoksuu vauvantalkilta.

»Entä sukunimi?»

Hän rypistää kulmiaan, puristaa huulet yhteen ja pudistaa sitten päätään aivan kuin yrittäisi ravistella nimen esiin aivoistaan. Ei onnistu. Hän kohauttaa olkapäitään. Olisi pitänyt ottaa miehen lompakko.

Suljen muistikirjan. Se on pieni, minun kämmentäni pienempi. Katsoin kerran TEDx-videota, jolla puhuja kertoi, että hänen elämänsä oli muuttunut, kun hän oli alkanut kantaa mukanaan muistikirjaa ja kirjata siihen joka päivä yhden onnellisen hetken. Ostin muistikirjan siksi. Ensimmäiselle sivulle kirjoitin: *Näin huoneeni ikkunasta valkoisen pöllön*. Sen jälkeen muistikirja onkin pysynyt tyhjänä.

»Ei se ole minun vikani.» En ole niinkään varma. En ole varma, mihin hän viittaa. Tarkoittaako hän sitä,

ettei muista miehen sukunimeä? Vai sitä että mies on kuollut?

»Kerro mitä tapahtui.»

RUNO

Femi kirjoitti hänelle runon.

(Hän muistaa runon, mutta hän ei muista Femin sukunimeä.)

*Tämä on haaste: löydä virhe
hänen kauneudestaan
tai näytä minulle nainen
joka ei hänen
rinnallaan kalpene.*

Femi antoi sen hänelle kaksin kerroin taitetulla paperinpalalla, vähän samanlaisella kuin lemmenviestit, joita yläkoulussa kuljetettiin edestakaisin luokan takarivissä. Ayoola oli liikuttunut (mutta hän liikuttuikin aina, kun joku palvoo hänen avujaan) ja suostui siksi Femin naiseksi.

Seurustelun ensimmäisenä kuukausipäivänä Ayoola puukotti Femin hänen omassa kylpyhuoneessaan. Ei tietenkään tarkoituksella. Femi oli vihainen, karjui Ayoolalle, hönki hänen naamalleen kuumaa sipulinhajuista hengitystä.

(Mutta miksi Ayoolalla oli veitsi mukanaan?)

Veitsi oli turvana. Miehistä kun ei koskaan tiedä, ne seuraavat halujaan. Ei ollut pitänyt tappaa, pelkästään varoittaa, mutta Femi ei ollut säikähtänyt asetta. Femi oli yli satakahdeksankymmentä senttiä pitkä, Ayoola oli varmaan ollut hänen silmissään kuin nukke: siro vartalo, pitkät ripset, ruusuiset täyteläiset huulet.

(Ayoolan sanoja, ei minun.)

Ayoola tappoi Femin yhdellä iskulla suoraan sydämeen. Mutta sitten hän iski vielä varmuuden vuoksi kaksi kertaa lisää. Femi vajosi lattialle. Ayoola kuuli oman hengityksensä muttei mitään muuta.

RUUMIS

Onko tämä arvoitus tuttu? Kaksi tyttöä kävelee huoneeseen. Huone on kerrostaloasunnossa. Asunto on kolmannessa kerroksessa. Huoneessa on aikuisen miehen ruumis. Miten he saavat ruumiin pois kenenkään näkemättä?

Yksi: he kokoavat tarvikkeet.

»Miten monta lakanaa me tarvitaan?»

»Miten monta sillä on?» Ayoola juoksi ulos makuuhuoneesta ja ilmoitti palatessaan, että kaapissa oli viisi lakanaa. Purin huulta. Lakanoita tarvittaisiin paljon, mutta pelkäsin Femin perheen huomaavan, jos asunnossa ei olisi muita lakanoita kuin ne, jotka olivat sängyssä. Keskivertomiehen kohdalla se ei olisi kovinkaan kummallista – mutta Femi oli pikkutarkka. Hän oli aakkostanut kirjansa kirjailijan mukaan. Hänellä oli kylpyhuoneessaan täydellinen valikoima siivousvälineitä, hän käytti jopa samaa desinfiointiainetta kuin minä. Ja hänen keittiönsä hohti puhtauttaan. Ayoola näytti asiaankuulumattomalta tässä asunnossa – hän oli rike muuten virheettömässä elämässä.

»Tuo kolme.»

Kaksi: he pyyhkivät pois veren.

Imeytin verta pyyhkeeseen ja puristin sitä lavuaa-

riin. Jatkoin, kunnes lattiat olivat kuivat. Ayoola nor-koili vieressä, vaihtoi painoa jalalta toiselle. En ollut huomaavinani hänen kärsimättömyyttään. Ruumiista ei pääse eroon läheskään yhtä nopeasti kuin sielusta, varsinkaan jos ei halua jättää jälkeen todisteita rikoksesta. Vilkuilin velttoja vainajaa, joka oli asetettu nojalleen seinää vasten. En pystyisi tekemään työtäni kunolla, jos hän olisi siinä.

Kolme: he tekevät miehestä muumion.

Levitimme lakanat kuivatulle lattialle, ja Ayoola kieritti ruumiin niihin. Minä en halunnut koskea siihen. Valkoisen T-paidan alta piirtyi esiin lihaksikas var-talo. Näöstä päätellen Femin olisi luullut selviytyvän parista haavasta, mutta sama päti Caesariin ja Akilleeseen. Tuntui ikävältä ajatella, että kuolema kalvaisi pois hänen leveät hartiansa ja pyykkilautavatsansa, kunnes jäljelle jäisivät vain luut. Tultuani sisään olin tarkistanut hänen pulssinsa kolme kertaa, sitten vielä kolme kertaa. Hän näytti niin rauhalliselta, että olisi yhtä hyvin voinut nukkua. Pää oli kumarassa, selkä köyryssä seinää vasten, jalat ojossa.

Ayoola puuskutti ja puhisi siirtäessään Femiä lakanoiden päälle. Hän pyyhki hikeä otsalta, ja siihen jäi veritahra. Hän käänsi lakanan reunan ruumiin yli ja katki sen näkyvistä. Sitten autoin kierittämään Femin lakanoihin ja kietomaan ne tiukasti hänen ympärilleen. Nousimme seisomaan ja katsoimme lopputulosta.

»Mitä nyt?» Ayoola kysyi.

Neljä: he siirtävät ruumiin.

Olisimme voineet mennä portaita, mutta kuvittelin meidät törmäämässä vastaan tulijaan kantaessamme kömpelöä kääroä, jossa selvästi oli ruumis. Keksinkin pari mahdollista selitystä –

»Tehdään tässä kepposta veljelle. Se nukkuu aina tosi sikeästi, ja me päätettiin siirtää se toiseen paikkaan.»

»Ehei, ei tämä ole oikea ihminen, mitä te meistä oikein luulette? Tämä on mallinukke.»

»Ei, ma, tämä on perunasäkki.»

Kuvittelin, miten mielikuvitustodistajani silmät laajenisivat ja hän juoksisi pakoon. Ei, portaat eivät tulleet kysymykseen.

»Pitää mennä hissillä.»

Ayoola avasi suunsa kysyäkseen jotain, mutta sulkin sen ja pudistin päätään. Hän oli tehnyt osansa, loppu jäisi minulle. Me nostimme ruumiin. Olisi pitänyt nostaa polvilla eikä selällä. Tunsin, että jotain niksautti, ja Femin jalat tömähtivät maahan. Ayoola muljautti silmiään. Otin jaloista uudelleen kiinni, ja me kannoimme hänet ovensuuhun.

Ayoola syöksähti hissille, painoi nappia, juoksi takaisin ja tarttui taas Femin kainaloihin. Minä kurkistin käytävään ja varmistin, ettei porrastasanteella näkynyt ketään. Teki mieli rukoilla, anella ettei yksikään ovi avautuisi vaeltaessamme hissille, mutta olen melko varma, että juuri tämän tyyppiin rukouksiin Hän ei vastaa. Niinpä päätin luottaa vain onneen ja vauhtiin. Hipsimme hiljaa kivilattian poikki. Hissi kilahti juuri oikealla hetkellä ja avasi meille suunsa. Pysyimme

syryssä oviaukosta kun varmistin, ettei hississä ollut ketään, ja sitten hilasimme Femin sisään ja tungimme hänet nurkkaan, pois näkyviltä.

»Pidelkää hissiä!» joku huusi. Näin silmänurkasta, että Ayoola oli vähällä painaa nappia, joka estää ovia sulkeutumasta. Läpsäytin hänen kätensä pois ja tökin puolestani pohjakerroksen nappia. Oven liukuessa kiinni ehdin nähdä nuoren äidin pettyneet kasvot. Omaatuntoani vihlaisi – hänellä oli toisella käsivarrella vauva, toisella kasseja – mutta ei sentään niin paljon, että olisin ollut valmis menemään vankilaan hänen vuokseen. Ja eiköhän hänkin ollut huonoilla teillä, liikkeellä tähän aikaan yöstä ja vielä lapsen kanssa.

»Mikä sinua vaivaa?» sähisin Ayoolalle, vaikka tiesin, että hänen eleensä oli ollut vaistomainen, ehkä jopa samanlaisen impulssin synnyttämä kuin se, joka oli saanut hänet iskemään veitsen toiseen ihmiseen.

»Sori», oli hänen ainoa vastauksensa. Nielaisin sanat, jotka uhkasivat purkautua huuliltani. Tämä ei ollut oikea hetki.

Alimmassa kerroksessa jätin Ayoolan vartioimaan ruumista ja pidättelemään hissiä. Jos joku lähestyisi, Ayoolan pitäisi sulkea ovi ja nousta ylimpään kerrokseen. Jos joku yrittäisi tilata hissini jostain toisesta kerroksesta, hänen pitäisi pitää ovea auki. Juoksin autolle ja ajoin sen talon takaovelle, ja sitten haimme ruumiin hissistä. Sydämeni lakkasi jyskyttämästä vasta, kun suljimme takakontin.

Viisi: he siivoavat.

TYÖVAATTEISSA

Sairaalan johto päätti vaihtaa hoitajien valkoiset työvaatteet vaaleanpunaisiin, sillä niiden valkoinen väri alkoi muistuttaa vähän hapantunutta maitoa. Mutta minä pidän kiinni valkoisestani – minun asuni on yhä kuin uusi.

Tade huomaa sen.

»Mikä sinun niksisi on?» hän kysyy ja koskettaa hihanlievettä. Tuntuu kuin hän koskettaisi ihoani – lävitseni hulvahtaa lämpö. Ojennan hänelle seuraavan potilaan tiedot ja yritän keksiä, miten jatkaisin keskustelua, mutta totuus on, ettei puhdistusvinkkejä saa millään kuulostamaan seksikkäiltä – ellei sitten puhu urheiluauton pesemisestä bikinit päällä.

»Paras kaverini Google», sanon.

Hän nauraa ja katsoo potilastietoja, ja sitten hän voihkaisee.

»Taasko rouva Rotinu?»

»Haluaa luultavasti vain nähdä kasvosi.» Hän nostaa päätään ja hymyilee minulle. Minä yritän vastata hymyyn paljastamatta, miten hänen katseensa saa suuni kuivumaan. Kävellessäni ovelle keinutan lanteitani samalla tavalla kuin Ayoola.

»Onko kaikki hyvin?» hän huutaa perääni, kun tartun ovenkahvaan. Käännyin katsomaan häntä.

»Hmmm?»

»Kävelet oudosti.»

»Aa, joo – lihas on revähtänyt.» Voi tätä häpeän syvyyttä. Avaan oven ja kaikkoan kovaa vauhtia.

ROUVA ROTINU istuu yhdellä odotushuoneen monista nahkasohvista. Sohvalla ei ole muita, ja hän on vallannut ylimääräisen tilan asettamalla käsilaukun ja meikkilaukun viereensä. Tullessani paikalle potilaat nostavat katseensa, kaikki toivovat että olisi jo oma vuoro. Rouva Rotinu keskeyttää kasvojensa puuteroinen kun kävelen hänen luokseen.

»Ottaako tohtori minut vastaan nyt?» hän kysyy. Nyökkään, ja hän nousee seisomaan ja napsauttaa puuterirasian kiinni. Viittaa häntä tulemaan perässä, mutta hän pysäyttää minut laskemalla kätensä olalleni: »Tiedän mihin pitää mennä.»

Rouva Rotinulla on kakkostyyppin diabetes – eli jos hän syö oikein, laihduttaa vähän ja ottaa insuliininsa ajallaan, hänellä ei ole mitään syytä piipahdella täällä näin usein. Mutta täällä hän taas on, melkein hypähtelee Taden huoneeseen. Kyllä minä ymmärrän. Tadella on taito katsoa niin, että toinen tuntee olevansa maailman tärkein olento. Tade ei väistele, hänen silmänsä eivät koskaan lasitu, hän hymyilee auliisti.

Käännyin vastaanottotiskille ja pamautan kirjoitus-
alustani sille niin lujaa, että herätän Yinkan, joka on

keksinyt, miten nukutaan silmät auki. Bunmi rypistää minulle kulmiaan, koska puhuu juuri puhelimesta potilaan kanssa.

»Mitä hemmettiä, Korede? Älä herätä minua, ellei talo pala.»

»Tämä on sairaala eikä mikään hotelli.»

Kävellessäni pois Yinka mutisee: »Kamala ämmä», mutta en ole kuulevinani. Huomioni on jo kääntynyt muualle. Puhahdan ja lähdän etsimään Mohammedia. Lähetin hänet tunti sitten kolmanteen kerrokseen, ja siellä hän on vieläkin, nojailee moppiinsa ja flirttaillee toisen siivoojan kanssa, Assibin, jolla on pitkä permanentattu tukka ja hätkähdyttävän tiheät ripset. Heti minut nähdessään Assibi pötkii pakoon. Mohammed kääntyy katsomaan minua.

»Ma, minä vain –»

»Ihan sama. Pyyhitkö odotustilan ikkunat kuumalla vedellä ja etikalla niin kuin pyysin?»

»Kyllä, ma.»

»Selvä... näytä etikka.» Hän vaihtaa painoa jalalta toiselle, tuijottaa lattiaa ja yrittää selvästi keksiä, miten luikertelisi irti valheesta, jonka on juuri päästänyt. Ei ole mikään yllätys, ettei hän osaa pestä ikkunoita – tunnen hänen hajunsa kolmen metrin päähän, ja se on ummehtunut ja paha. Ikävä kyllä ihmiselle ei voi antaa potkuja hajun perusteella.

»En tietänyt mistä paikasta ostan sen.»

Neuvon tien lähikauppaan, ja hän jättää ämpärin keskelle käytävää ja lähtee laahustamaan portaisiin.

Komennan hänet takaisin korjaamaan jälkensä.

Kun palaan alakertaan, Yinka on taas unessa – tuijottaa tyhjyyteen samalla lailla kuin Femi. Räpytän silmiä karistaakseni kuvan mielestäni ja käännyin puhumaan Bunmille.

»Onko rouva Rotinu jo valmis?»

»Ei», Bunmi vastaa. Huokaan. Odotushuoneessa on muitakin. Ja kaikki lääkärit ovat näköjään saaneet vaivoikseen puheliaan potilaan. Jos minä saisin päättää, jokaiselle potilaalle varattaisiin yhtä pitkä vastaanottoaika.

Veri on vettä sakeampaa. Ja vaikeampaa saada irti matosta!

»Varsinainen kirjapommi – terävä, räjähtävä, hulvaton.»

– NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

»Ihastuttavan tuhma ylilyönti.

Tiivistunnelmainen ja synkänhauska nykyajan
noir, joka kulkee salamavauhtia;
nokkelimmat ja hauskimmat
murhabileet, joihin voit saada kutsun.»

– MARIE CLAIRE

 1878 Wsoy	 9 789510 447024
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-44702-4

ALKUPERÄINEN PÄÄLLYS Michael J. Windsor
PÄÄLLYKSEN KUVAT Getty Images ja Shutterstock

